

Жити можна

Микола Руденко

Є лісова дорога до села —
Туди іще бруківка не дійшла.

З десяток верст ідуть баби й діди,
Щоб хліба в клунках принести туди.

І споглядають сосни та дуби,
Як тужаться під клунками горби.

Та селянин уже до цього звик.
Гребе пісок дірявий черевик.

А як загрузне стомлена нога,
Їй сучкуватий костур помага.

Ідуть, сміються. А чого ж тужить?
Раз хлібець є, то можна якось жить.

Це ще не лихо. А було ж. було:
У тридцять третім вимерло село...

Ідуть бабусі та діди старі.
Шумлять над ними сосни угорі.

Гілля од вітру гнеться і дрижить...
Чого ж тужити? Можна якось жить.